

Dkt. David Bauer, Somo la Biblia la Kujifunza kwa Kufata Neno, Hotuba ya 23, Yakobo 2:21-26

© 2024 David Bauer na Ted Hildebrandt

Huyu ni Dkt. David Bower katika mafundisho yake kuhusu Kujifunza Biblia kwa Kufata Neno la Mungu. Hiki ni kipindi nambari 23, Yakobo 2:21-26.

Sasa, Yakobo anafuata kuiga historia ya maandiko, na hiki ndicho kiini cha hukumu anayotaka kutoa.

Na, bila shaka, Yakobo anamchukulia Mungu kuwa, kwa namna fulani, mwandishi wa maandiko na, bila shaka, msukumaji mkuu katika historia ya wokovu ambayo umeiandika katika Agano la Kale. Na kwa hivyo, rufaa hii kwa historia ya maandiko ni rufaa kwa Mungu. Huu ndio hoja kuu ambayo anaweza kutoa.

Tuna hili katika mistari ya 20 hadi 25. Kwa hivyo, tunasoma hapa, Je, wataka kuonyeshwa, wewe mtu mnyofu, kwamba imani bila matendo ni tasa? Je, Ibrahimu baba yetu hakuhesabiwa haki kwa matendo, hapo alipomtoa mwanawe Isaka juu ya madhabahu? Unaona kwamba imani ilitenda kazi pamoja na matendo yake, na imani ilikamilishwa kwa matendo. Na andiko likatimizwa, linenalo, Ibrahimu alimwamini Mungu, ikahesabiwa kwake kuwa haki, naye akaitwa rafiki wa Mungu.

Mwaona kwamba mtu huhesabiwa haki kwa matendo, si kwa imani pekee. Vivyo hivyo Rahabu, yule kahaba, naye hakuhesabiwa haki kwa matendo, alipowakaribisha wajumbe na kuwapeleka njia nyingine. Kwa maana kama vile mwili bila Roho ulivyokufa, vivyo hivyo imani bila matendo imekufa.

Sasa, katika mstari wa 21 hadi 24, anamzungumzia Ibrahimu, na kisha ataendelea na mvuto wake kwa historia ya maandiko kwa kumleta mtu kutoka historia ya maandiko ambaye hangeweza kuwa tofauti zaidi na Ibrahimu, kama tutakavyoona, Rahabu, akionyesha kwamba hii ndiyo hali si kwa Ibrahimu tu bali kwa kawaida ilikuwa hivyo katika historia ya maandiko. Kwa hivyo, anaanza na Ibrahimu hapa katika mstari wa 21 hadi 24, na una mnyororo hapa. Kwa hivyo, anahama kutoka jambo moja hadi lingine.

Tuna sababu ya kujirudia. Anaanza na kuhesabiwa haki. Je, unataka kuonyeshwa, wewe mtu mnyofu, kwamba imani bila matendo ni tasa? Je, Ibrahimu baba yetu hakuhesabiwa haki kwa matendo alipomtoa mwanawe Isaka juu ya madhabahu? Sasa anazungumza na mzungumzaji huyu, ambaye anawakilisha mtazamo mbadala hapa, kama mtu mnyofu, mtu tupu, na mwenye kiburi.

Hili kwa kweli ni muhimu sana kwa sababu Yakobo anapendekeza hapa kwamba tatizo hili la kitheolojia, kama ninavyosema, imani hii ya kitheolojia kwamba mtu anaweza kutenganisha imani na matendo, ambayo ni halali, ni halali kuwa na aina ya imani ambayo haijitokezi katika matendo, kwa kweli si tatizo la kitheolojia tu, ni tatizo la kimaadili. Hiyo ni kusema, inahusiana hasa na tabia ya mtu. Inatokana na aina ya utupu, aina ya ubatili kwa maana ya kuwa tupu, aina ya upotovu wa kina cha mtu mwenyewe.

Kwa maneno mengine, kuna tatizo la kibinafsi linalomfanya mtu achukue mtazamo huu: wewe mtu asiye na kina. Upotovu wa maadili wa moyo wa mtu, au angalau upuuzi wa maadili wa moyo wa mtu, unaweza kuwa, anapendekeza, unaweza kuwa nyuma ya hili. Sasa anaendelea kusema, anadai hapa kwamba imani bila matendo ni tasa.

Neno hapa ni argos [2:20]. Sasa, ni wazi, kwa juujuu, biashara hii kuwa tasa ina maana kwamba, bila shaka, haizai matunda. Haina maana.

Haifanyi kazi. Haifanyi kazi. Haifanyi kile kinachohitajika kufanywa kwa ajili ya msimamo sahihi, uhusiano sahihi na Mungu.

Lakini nadhani ni wazi kabisa kwamba anatumia wazo hili la utasa kwa sababu ya umuhimu wa utasa katika hadithi ya Ibrahimu na Sara katika Agano la Kale, na kupendekeza kwamba, na kwa kweli akikumbuka kwamba katikati ya agano, uhusiano wa agano kati ya Mungu na Ibrahimu na wazao wa Ibrahimu ulikuwa ahadi ya uzao, ilikuwa ahadi ya wazao, wazao wengi. Kwa hivyo, utasa katika Agano la Kale ulikuwa aina ya neno la kutokuwepo kwa uhusiano wa agano, kwa kuwa nje ya uhusiano wa agano, kwa kutofurahia uhusiano wa agano na Mungu, ilhali kupata uzao ilikuwa ishara, ilikuwa usemi wa uhusiano wa agano na Mungu. Kwa njia fulani, ulikuwa kiini katika hatua hiyo ya uhusiano wa agano na Mungu.

Kwa hivyo, anaonyesha hapa kwamba wazo zima la uhusiano na Mungu, la uhusiano wa agano na Mungu, linahusiana na swali hili la asili ya imani katika Mungu. Na, bila shaka, imani pia katika simulizi la Ibrahimu, kama atakavyoendelea kusema, inasimama katikati ya agano. Kwa hivyo, kuna uhusiano kati ya imani na uzaaji, na kati ya imani na agano, kwa upande mmoja, ambao unahusisha imani na uzaaji, na hakuna uhusiano wa agano, ambao unahusisha ukosefu wa imani na ukosefu wa uzaaji.

Lakini aina ya imani aliyokuwa nayo Abrahamu, bila shaka, ilikuwa na matunda. Kwa kweli ilisababisha kitu. Ilishinda utasa na kadhalika.

Sasa, hapa, bila shaka, katika mstari wa 21, Paulo anaanzisha wazo la kuhesabiwa haki. Je, Ibrahimu baba yetu hakuhesabiwa haki kwa matendo, alipomtoa mwanawe Isaka juu ya madhabahu? Tena, anasema hili kwa namna ya swali la balagha, ambalo

linaonyesha kwamba wanajua jibu, au angalau wanapaswa kujua jibu. Hiyo ni kusema, ni njia ya kusema ni dhahiri kabisa, sivyo? Kwa msingi wa usomaji wa Maandiko wa haki na usio na upendeleo, Ibrahimu, baba yetu, alihesabiwa haki kwa matendo alipomtoa mwanawe Isaka juu ya madhabahu.

Hili si fumbo lililofichwa. Limedhihirika katika Maandiko. Sasa, kuhesabiwa haki, nadhani, ni neno la Kipaumbele waziwazi.

Kuna baadhi ya wasomi, kama vile Luke Timothy Johnson, ambaye ameandika maoni mazuri, mmoja wa bora zaidi, kwa njia, kuhusu Yakobo, ambao hawakubaliani na hili na wanapendekeza kwamba Yakobo anatumia uhalalishaji bila kutaja ukweli kwamba hili lilikuwa neno ambalo lilitumiwa na Paulo hata kidogo. Lakini kwa kweli ni vigumu, kwa maoni yangu, kuhitimisha kwamba Yakobo anapozungumzia kuhusu uhalalishaji kama anavyofanya hapa, hayuko katika mazungumzo na Paulo kwa kiasi fulani. Matumizi ya Paulo ya neno hilo, mbali na Yakobo, kwa njia, ni Paulo pekee anayetumia uhalalishaji kwa maana ya, katika Agano Jipya, anatumia lugha ya uhalalishaji kwa maana ya wokovu na uhusiano sahihi na Mungu.

Ni Paulo pekee anayefanya hivyo. Neno hilo linapatikana hivyo katika kifungu kimoja tu nje ya nyaraka za Paulo, na hilo liko katika sura ya 13 ya Matendo, ambapo Luka anaripoti mahubiri ya Paulo mbele ya sinagogi huko Antiokia ya Pisidia. Lakini tena, Luka, hilo linatoka kinywani mwa Paulo kama mhusika katika kitabu cha Matendo.

Kwa hivyo, hili ni neno la Kipauline, nadhani. Nadhani ni vigumu sana kuepuka hilo. Lakini Yakobo analitumia kwa maana tofauti kidogo na Paulo, au angalau analitumia; labda njia bora ya kuliweka ni kwamba anafanya kitu tofauti kidogo nalo kuliko Paulo.

Kinyume na Paulo, kinyume na Paulo, uhalalishaji wa Ibrahimu haupatikani katika hatua ya imani ya Ibrahimu katika ahadi ya Mungu, ambayo ilipata usemi wa kimwili katika tohara, ambayo ilikuwa Mwanzo 15.6. Kulingana na Paulo, na Paulo huyu ana uthabiti sana katika hatua hii, kulingana na Paulo, Ibrahimu alihesabiwa haki katika Mwanzo 15.6. Hiyo ndiyo hatua ambayo Ibrahimu alipitia uhalalishaji. Na hebu tujikumbushe tu kile tulicho nacho hapa. Bila shaka, katika Mwanzo 15:6, Yakobo atanukuu kifungu hiki pia.

Na tena, hili ni pendekezo lingine ambalo Yakobo anaweza kuwa anamfikiria Paulo hapa. Na Ibrahimu, au Abramu, alimwamini Bwana, naye akamhesabia jambo hilo kuwa ni haki. Paulo anaanza na hili, kwa mfano, katika Warumi sura ya 4, mstari wa 3, akianza na mstari wa 2 wa sura ya 4. Kwa maana ikiwa Ibrahimu alihesabiwa haki kwa matendo, analo la kujivunia, lakini si mbele za Mungu.

Maandiko yanasemaje? Ibrahimu alimwamini Mungu, na ikahesabiwa kwake kuwa haki. Kisha anaendelea kusema kile Paulo anachofanya katika mstari wa 10. Basi,

ilihesabiwaje kwake? Je, ilikuwa kabla au baada ya kutahiriwa? Haikuwa baada ya kutahiriwa bali kabla ya kutahiriwa.

Sasa, Ibrahimu alitahiriwa katika sura ya 15. Na kwa hivyo, Paulo anaeleza wazi hapa kwamba Ibrahimu alihesabiwa haki kwa imani mwanzoni mwa sura ya 15, kabla ya kutahiriwa kwake saa 15.6. Na una hoja kama hiyo ambayo Paulo anaitoa katika Wagalatia pia. Kwa hivyo imani hiyo ilihesabiwa kwake kuwa haki kabla ya kutahiriwa kwake.

Kwa kweli, inaweza kuwa muhimu kujikumbusha tu kile Paulo anachosema mahali pengine ambapo anazungumzia kuhesabiwa haki. Na hiyo itakuwa katika Wagalatia sura ya 3, mstari wa 6 hadi 9, kuhesabiwa haki kwa Ibrahimu, namaanisha. Kwa hivyo, Ibrahimu, tunasoma katika Wagalatia 3:6 kwamba Ibrahimu alimwamini Mungu, na ikahesabiwa kwake kuwa haki.

Unaona kwamba ni watu wa imani ndio wana wa Ibrahimu. Na andiko, likitangulia kuona kwamba Mungu atawahesabia haki Mataifa kwa imani, lilimhubiri Ibrahimu habari njema zamani, likisema, Katika wewe mataifa yote watabarikiwa. Basi, wale walio wa imani hubarikiwa pamoja na Ibrahimu, aliyeamini.

Ninaweza kutaja hapa kwa bahati mbaya kwamba ingawa Wakristo kwa ujumla wanapofikiria kuhesabiwa haki, wanamfikiria, bila shaka, Paulo. Na wanapomfikiria Paulo, mara nyingi hufikiria kuhesabiwa haki, hasa Wakristo Waprotestanti. Kwa hivyo, Wakristo wengi Waprotestanti, hasa katika ukoo wa Luther, wanaamini kwamba katikati ya mawazo ya Paulo kuhusu injili ya Paulo ni kuhesabiwa haki.

Kwa kweli, na mtu anaweza kueleza hoja hiyo, nadhani, lakini kwa kweli, Paulo anatumia lugha ya kuhesabiwa haki katika barua zake mbili tu, katika Warumi na Wagalatia. Na kwa hivyo, kuna swali kuhusu mwonekano wa neno hilo, jinsi lilivyokuwa muhimu. Sasa, wale walio katika utamaduni wa Kilutheri na hata watu kama CK Barrett, ambaye alikuwa Mmethodisti, watabishana, na nadhani kuna uhalali fulani katika hili, kwamba wazo la kuhesabiwa haki linapatikana kwa Paulo hata pale ambapo huna neno hilo.

Kwa hivyo, si lazima uwe na neno ili uwe na wazo. Na hilo ni sawa. Hilo ni sawa.

Lakini kwa vyovyote vile, tunahitaji tu kuweka hili katika mtazamo fulani. Lakini ni wazi, Yakobo anaona, vema, wazi akilini mwangu, kwamba Yakobo anaona suala la kuhesabiwa haki kuwa muhimu sana kwa Paulo na angalau anabishana dhidi ya baadhi ya watu ambao, akilini mwangu, walichukua wazo la Paulo la kuhesabiwa haki kwa imani na kulitafsiri vibaya. Na Yakobo, kama ninavyosema, anaonekana kubishana dhidi ya tafsiri potofu ya wazo la Paulo la kuhesabiwa haki kwa imani.

Lakini kwa vyovyote vile, uelewa wa Paulo kuhusu kuhesabiwa haki, kama unavyomhusu Ibrahimu, ni kwamba alihesabiwa haki katika Mwanzo 15:6 kabla ya kutahiriwa au kabla ya kitu kingine chochote, katika kitu kingine chochote kilichofuata katika Mwanzo 15:6. Kwa Yakobo, ingawa, Ibrahimu hakuhesabiwa haki, yaani, alitangazwa kuwa mwenye haki katika Mwanzo 15, lakini katika Mwanzo 22, kufungwa kwa Isaka, kifungu cha Akedah katika Mwanzo 22, Ibrahimu alipomtoa Isaka. Ndiyo maana anasema hapa, je, Ibrahimu baba yetu hakuhesabiwa haki kwa matendo alipomtoa Isaka juu ya madhabahu? Sasa, usemi wa imani ya Ibrahimu kwa Yakobo haukuwa tohara, kama Paulo anavyosema. Nadhani una kutokubaliana kidogo hapa.

Sio lazima iwe ni utata, lakini hata hivyo, Yakobo habishani, angalau tunapaswa kusema, jinsi Paulo anavyosema. Usemi wa imani ya Ibrahimu kwa Yakobo haukuwa tohara kama ilivyokuwa kwa Paulo, bali sadaka ya mwanawe wa pekee Isaka hapo katika Mwanzo 22:12. Mungu anatangaza kupitia malaika wake, malaika wa Bwana, Mungu anatangaza katika Mwanzo 22:12, Ibrahimu mtiifu au mwadilifu. Tamko la Mwanzo 15:6, kwa upande wa Yakobo, linaelekeza mbele na kutarajia usemi huu wa utiifu wa imani ya Ibrahimu katika Mwanzo 22.

Kwa kweli, tutaona katika mstari wa 23 hapa kwamba, namaanisha, katika Yakobo 2:23, Yakobo anaona Mwanzo 22 kama utimilifu wa Mwanzo 15. Na andiko likatimizwa, linalosema, Ibrahimu alimwamini Mungu na ikahesabiwa kwake kuwa haki. Hapo kwenye Moria, Mwanzo 22, Ibrahimu alionyeshwa na kutangazwa kuwa mwenye haki kwa msingi wa kazi hii, kama Yakobo anavyoiita.

Ibrahimu alitangazwa na Mungu kuwa mwenye haki kwa sababu alikuwa mwenye haki. Alimtii Mungu. Kumbuka kile malaika wa Bwana, akizungumza maneno ya Mungu, alichomwambia Ibrahimu hapo katika Mwanzo 22:18, umeitii sauti yangu.

Na Ibrahimu alionyesha haki yake halisi kwa kuwa na imani iliyotoka kwa matendo. Kwa hivyo, hiyo ndiyo dai analotoa kuhusu kuhesabiwa haki. Sasa, anaendelea na kusonga kutoka kuhesabiwa haki hadi kuambatana.

Hili linapatikana katika mstari wa 22. Bila shaka, hili ni hitimisho kutokana na anachoandika. Kwa hivyo, kwa njia, huu ni mfano mzuri wa sababu ya kimantiki.

Anarudi nyuma, anatoa kauli, kisha anahitimisha. Unaona kwamba imani ilikuwa hai pamoja na matendo yake, na imani ilikamilishwa kwa matendo yake. Na kwa bahati mbaya, neno hilo kamili, lililokamilika, ambalo limetafsiriwa kamili, linatokana na teleo, lilifanywa kamili, likakamilishwa kwa matendo yake.

Sasa, katika hatua hii, Yakobo anatambua kwamba anaweza kueleweka vibaya. Kwa njia, tunapaswa kusema kuambatana na utimilifu au ukamilifu. Katika hatua hii, katika mstari wa 22, Yakobo anatambua kwamba anaweza kueleweka vibaya.

Msisitizo wake juu ya matendo unaweza kusababisha hitimisho kwamba anapuuza jukumu la imani, kwamba imani si muhimu. Hilo ni kweli hasa kwa msingi wa kile anachosema, alisema, dai alilotoa katika mstari wa 22, mstari wa 21, je, Abrahamu baba yetu hakuhesabiwa haki kwa matendo? Yakobo anatambua kwamba anaweza kueleweka vibaya, kwamba msisitizo wake juu ya matendo unaweza kusababisha hitimisho kwamba anapuuza jukumu la imani, kwamba imani si muhimu, na kwamba kitu pekee muhimu ni matendo. Katika mstari wa 22, basi, Yakobo anaweka rekodi sawa.

Imani ilikuwa hai, kihalisi, ilifanya kazi pamoja na. Kwa kweli, una neno sunerge , hilo ni jua, kiambishi awali, pamoja na erge , ambacho ni umbo la kitenzi cha ergon au kazi, iliyofanya kazi pamoja na. Imani ilikuwa hai, ilifanya kazi pamoja na, na ilisaidia kazi za Ibrahimu.

Kwa maneno mengine, kazi za Ibrahimu zisingewezekana bila imani. Kwa upande mwingine, kazi kamili—angalia tena neno teleao , kuleta ukamilifu—kazi imani kamili au kamilifu. Yaani, kazi imani kamili au kamilifu kwa maana ya kusababisha imani kufanya kile ambacho imani ilikusudiwa kufanya hapo awali, kumleta mtu mahali pa kutangazwa kuwa mwenye haki mbele za Mungu kwa sababu mtu huyo ni mwenye haki kweli.

Kama Peter Davids anavyosema, tena, huu ni ufafanuzi mwingine mzuri sana, kwa bahati mbaya, kuhusu James. Kama Peter Davids anavyosema, imani husaidia matendo, hufanya kazi imani kamilifu. Ninaweza kutaja hapa tu kwamba hii inazua maswali mazito. Kile ambacho Yakobo anasema hapa kinazua maswali mazito kuhusu mgawanyiko usiofaa kati ya kile wanatheolojia wanachokiita haki iliyotolewa na haki iliyohesabiwa.

Bila shaka, wazo zima la kuhesabiwa haki linahusiana na haki. Kuhesabiwa haki, neno kuhesabiwa haki ni dikaiosune , kutoka dikaios , ambalo ni haki. Kwa hivyo, kuhesabiwa haki kunamaanisha kufanya au kutangaza haki.

Kwa maneno mengine, kuhesabiwa haki kuna uhusiano wowote na haki. Na kwa hivyo, kama ninavyosema, nadhani hoja ya Yakobo inaibua maswali mazito kuhusu kuelekeza kwenye aina isiyo sahihi ya tofauti kati ya haki inayohesabiwa na inayotolewa. Kulingana na msamiati wa kitheolojia, haki inayohesabiwa ni kuachiliwa huru mbele za Mungu.

Ni tangazo la Mungu kwamba mimi, ingawa ni mwenye dhambi, nimesamehewa. Hilo ni haki inayohesabiwa, kama inavyoitwa kawaida, kinyume na haki iliyotolewa inahusisha mabadiliko ya kiadili ili niwezeshe kweli, niwezeshe na Mungu kuishi maisha yanayompendeza Mungu, maisha ya utii, maisha ya haki kwa maana hiyo. Lakini hoja ya Yakobo hapa inaonyesha kwamba tangazo la Mungu, tangazo la

Mungu kwamba mtu ni mwenye haki au anahesabiwa haki, lazima pia lihusishe uhalisia wa haki halisi ndani ya mtu.

Kama ninavyosema, kwamba tamko la Mungu kwamba mtu anahesabiwa haki, lilihesabiwa kwake kama imani, kwamba tamko la Mungu kwamba mtu anahesabiwa haki litaambatana na uwezesaji halisi wa maadili na haki halisi ili hatimaye usiweze kutenganisha haki iliyotangazwa na haki halisi. Kwa vyovyote vile, anaendelea mbele na kufikia hitimisho kutoka kwa kuambatana hadi kukamilika na kutoka kwa kukamilika hadi kukamilika katika mstari wa 23a. Na andiko likatimia, ambalo linasema, Ibrahimu alimwamini Mungu na likahesabiwa kuwa haki.

Bila shaka, hii ni Mwanzo 15:6. Kwa maneno mengine, kuhesabu kwa Mungu imani ya Ibrahimu kama haki katika Mwanzo 15:6 kulitokana na utambuzi wa Mungu kwamba imani ya Ibrahimu ilikuwa imani ya kweli, aina ya imani iliyotolewa kwa matendo, mstari wa 22. Mungu aliona hapo katika Mwanzo 15.6 kwamba imani ya Ibrahimu ilikuwa halali, ilikuwa imani ya kweli, ilikuwa aina ya imani iliyofanya kazi, iliyojidhihirisha katika matendo. Na kwamba hukumu kwa upande wa Mungu ya tabia ya imani ya Ibrahimu ilitimizwa, ilitimizwa, na ilithibitishwa na kile ambacho Ibrahimu alifanya katika Mwanzo 22.

Tathmini hiyo ya imani ya Ibrahimu ilithibitika kuwa sahihi wakati Ibrahimu alipomtoa Isaka katika Mwanzo 22. Hivyo, utimilifu wa Mwanzo 15:6, ambao ulitangaza imani ya Ibrahimu kuwa imani ya haki. Sasa, hii inaongoza kwa njia ya sababu; unaona, una mnyororo hapa, jambo moja linaloongoza kwenye linalofuata.

Hii inaongoza kulingana na, na kile ulicho nacho kwa kweli, kwa maana fulani, ni usimulizi wa kitheolojia wa hadithi ya Ibrahimu hapa kama inavyohusiana na imani yake. Hii inaongoza kwenye kile kinachoweza kuwa kilele cha usimulizi huu wa hadithi ya Ibrahimu, na katika mstari wa 23b, naye aliitwa rafiki wa Mungu. Aliitwa rafiki wa Mungu.

Sasa, kuna vifungu viwili, si katika Mwanzo, katika Agano la Kale, ambapo Ibrahimu anaitwa rafiki wa Mungu. Cha kwanza kinapatikana katika 2 Mambo ya Nyakati, sura ya 20, mstari wa 7. 2 Mambo ya Nyakati, sura ya 20, mstari wa 7. Je, Ee Mungu wetu, hukuwafukuza wenyeji wa nchi hii mbele ya watu wako Israeli, na kuwapa wazao wa Ibrahimu rafiki yako milele? Lakini pia, katika Isaya 41:8. Isaya 41:8. Lakini wewe Israeli, mtumishi wangu, Yakobo niliyemchagua, uzao wa Ibrahimu rafiki yangu. Nadhani amevifanya; Yakobo ana hasa kifungu hiki, Isaya 41:8, akilini mwake kwa sababu hapa Mungu mwenyewe anamwita Ibrahimu rafiki yake.

Ibrahimu rafiki yangu. Kwa hivyo, nadhani hili ni jambo la mwisho katika mwendelezo. Kazi kuu ya imani, ambayo hutokea katika matendo, ni upatanisho wa kibinafsi na Mungu.

Kwa msingi wa imani ya Ibrahimu, ambayo ilitokana na matendo, aina hii ya uhusiano ilitimizwa. Mahitaji ya uhusiano wa kibinafsi yanahitaji haki halisi. Haiwezekani kufikiria mtu anayeishi maisha ya kutotii au uasi dhidi ya Mungu, au hata maisha ya kutojali kutii amri za Mungu, kuwa rafiki wa Mungu, kuwa na uhusiano wowote na Mungu hata kidogo.

Madai ya uhusiano wa kibinafsi yanahitaji haki halisi dhidi ya dai ambalo halifanyi kazi za Mungu lakini, kwa kweli, hufanya kazi ambazo ni kinyume na mapenzi na kusudi la Mungu. Kumbuka, tuliona mapema kwamba katika 2:9, matendo hayaepukiki. Ukionyesha upendeleo, unafanya dhambi na unahukumiwa na sheria ya kazi yako kuwa dhambi.

Ukionyesha upendeleo, unafanya dhambi. Utazalisha matendo. Swali pekee ni kama ni matendo ya haki au matendo ya udhalimu.

Dai la imani ambayo haifanyi kazi za Mungu, lakini kwa kweli hufanya kazi ambazo ni kinyume na mapenzi ya Mungu, hufanya kazi za dhambi, na kwa kusudi la Mungu, ambalo linapingana na makusudi yake mwenyewe, bila shaka, ni kinyume cha uwezekano wote wa kuwa na uhusiano wa kweli na Mungu. Urafiki, bila shaka, unahusisha urafiki wa pande zote mbili na kutimiza masharti ya uhusiano, kusherehekea urafiki wa uhusiano unaopatikana hivyo. Baadaye, Yakobo atasema katika 4.4, hamjui ya kwamba urafiki na ulimwengu ni uadui na Mungu? Kwa hivyo, yeyote anayetaka kuwa rafiki wa ulimwengu anajifanya adui wa Mungu.

Sasa, hili linaingia, linaongoza kwenye hitimisho la jumla katika mstari wa 6. Tena, hili ni kisababishi cha kimantiki. Ninasema hiyo ni nambari 6 hapa. Hitimisho hili la jumla linapatikana katika mstari wa 24.

Unaona kwamba mtu huhesabiwa haki kwa matendo yake, si kwa imani pekee. Sasa, kwa juujuu, hii inaonekana kupingana na Paulo. Kwa kweli, katika kifungu tunachosoma kutoka Warumi 4, kama Ibrahimu angehesabiwa haki kwa matendo yake, angehesabiwa haki.

Kama Ibrahimu angehesabiwa haki kwa matendo, angekuwa na kitu cha kujivunia, lakini si mbele za Mungu. Kwa hivyo, kwa juu juu, inaonekana kupingana na Paulo. Lakini akilini mwangu, kwa kweli inapingana na Paulo ambaye hajaeleweka.

Sasa, sijui kama James aliamini kwamba alikuwa akibishana dhidi ya Paulo, ilhali kwa kweli hakuwa akibishana, kwa sababu hakumelewa Paulo vibaya, au kama alikuwa akibishana dhidi ya watu katika miduara yake ambao walikuwa wamemelewa Paulo vibaya. Nadhani ni wa mwisho. Lakini kwa vyovyote vile, ni sawa na kitu kile kile.

Sidhani kama una utata wowote na Paulo hapa. Matendo ambayo Yakobo anazungumzia si matendo ya sheria ambayo Paulo anazungumzia, ambayo ni

marejeleo ya kawaida Paulo anapozungumzia matendo na daima ni marejeleo Paulo anapozungumzia kutowezekana kwa kuhesabiwa haki kwa matendo. Paulo anapotumia matendo, anazungumzia matendo ya sheria.

Yakobo anadokeza kwamba mtu lazima aokolewe kwa imani. Hili linadokezwa, kwa kweli, katika mstari wa 24. Unaona kwamba mtu huhesabiwa haki kwa matendo yake, si kwa imani pekee.

Anaposema si kwa imani pekee, Yakobo anadokeza kwamba mtu lazima aokolewe kwa imani, bali kwa aina ya imani inayotokana na matendo. Ni kwa msingi wa matendo, yaani, matendo yanayotokana na imani na lazima yawe na imani kama msingi na wakala wao anayefanya kazi. Ni kwa msingi wa aina hizo za matendo ndipo Mungu humtangaza mtu kuwa mwadilifu katika hukumu ya mwisho.

Hakuna uhalalishaji wa kisheria kwa wenye dhambi. Hiyo ni kusema, ni aina ya hadithi za kubuni za kimungu, ilhali Mungu anatuona kama wenye dhambi, anatuona kama wenye dhambi, lakini badala yake anamwona Kristo. Hakuna uhalalishaji wa kisheria kwa wenye dhambi.

Kuna msamaha wa dhambi. Kuna uhalalishaji wa kisheria kwa maana hiyo, lakini si aina ya uhalalishaji mbele za Mungu unaohusisha msamaha bila utii. Hakuna uhalalishaji wa kisheria kwa wenye dhambi kwa maana hiyo.

Mungu hutangaza kuwa mwenye haki, huwahesabia haki wale walio wenye haki kweli, yaani, wanaompendeza. Hii kwa kweli ndiyo maana ya kawaida ya dikaio, au kuhalalisha, katika Septuagint, katika Agano la Kale la Kigiriki, mtu anayempendeka Mungu kwa sababu ya haki halisi. Dikaio katika Septuagint inamaanisha kumfanya au kutangaza kuwa mwenye haki, yaani, na kwa hivyo kukubalika kwa Mungu, kumfanya au kutangaza kuwa mwenye haki na kwa hivyo kukubalika kwa Mungu.

Huu ndio msingi wa hukumu, lakini matendo kama hayo hayawezekani bila imani inayosimama nyuma yake na inayotenda kazi ndani yake. Kwa hili, Paulo hangekuwa na ugomvi. Kwa mfano, angalia kile Paulo anachosema katika Warumi 2:6 hadi 11, kwa maana atamlipa, Mungu atamlipa kila mtu kwa kadiri ya matendo yake.

Kwa wale ambao kwa uvumilivu na matendo mema wanatafuta utukufu na heshima na kutokufa, atawapa uzima wa milele. Lakini kwa wale wanaopinga dini na wasiotii kweli bali wanaotii uovu, kutakuwa na ghadhabu na hasira. Kutakuwa na dhiki na shida kwa kila mwanadamu atendaye uovu, Myahudi kwanza na Myunani pia, kwa utukufu na heshima na amani kwa kila mtu atendaye mema, Myahudi kwanza na Myunani pia; kwa maana Mungu hakuchagua upendeleo.

Sasa, kusema tu jambo fulani hapa kuhusu Paulo, kwanza kabisa, kuweka tu ukweli, wakati Yakobo anasema hapa katika hitimisho lake katika mstari wa 24, kwa hivyo

unaona kwamba mtu huhesabiwa haki kwa matendo na si kwa imani pekee. Ili tu kuwa wazi, hakuna mahali ambapo Paulo anazungumzia kuhesabiwa haki kwa imani pekee. Kuna baadhi ya tafsiri za vifungu fulani katika Warumi ambapo pekee imeongezwa, lakini hiyo haipatikani katika Kigiriki cha asili.

Hilo liliongezwa na Luther. Alikuwa Luther, katika tafsiri yake ya Kijerumani, aliyeongeza allein , imani pekee hapo, hasa katika Warumi, Warumi 3:28. Lakini hakuna mahali popote Paulo anasema kwamba mtu huhesabiwa haki kwa imani pekee.

Pia, tunahitaji kuwa wazi kwamba Paulo anapotumia matendo kinyume, akizungumzia kuhusu kuhesabiwa haki au jaribio la kuhesabiwa haki kwa matendo au mengine kama hayo, jambo ambalo halifanyi kazi, halifanyi kazi kwa kadiri Paulo anavyohusika. Paulo anapotumia matendo kinyume, Paulo haongelei sana kuhusu matendo bali mtazamo. Wazo hili kuhusu kuhesabiwa haki kwa matendo au jaribio la kuhesabiwa haki kwa matendo linahusisha mtazamo kwa upande wa mtu. Paulo haongelei kuhusu haki kwa upande wa mtu, yaani, kuhusu maisha ya utii kwa Mungu.

Hiyo siyo rejeleo Paulo anapozungumzia kazi kwa njia hasi. Anapotumia kazi kwa njia hasi, anazungumza kimtazamo kama imani kwamba tunaweza kujithibitisha kuwa wenye haki mbele za Mungu kwa msingi wa matendo yetu. Hiki ndicho kiini cha dhambi, ambacho sheria katika umbo lake la kisheria inahimiza, na kwa hivyo, una uhusiano ndani ya Paulo kati ya dhambi na sheria.

Lakini Paulo kwa kweli wakati mwingine hutumia matendo chanya, kwa kweli kwa njia sawa, au angalau kwa mujibu wa jinsi Yakobo anavyotumia matendo hapa. Kwa mfano, katika 1 Wathesalonike 1:3, tunamshukuru Mungu, Baba wa Bwana wetu Yesu Kristo, sikuzote, tunapowaombea ninyi, kwa sababu tumesikia habari za imani yenu katika Yesu Kristo na upendo mlio nao kwa watakatifu wote kwa sababu ya tumaini mlilowekewa mbinguni, kama asemavyo hapa. Utakachogundua hapa ni kwamba tumesikia habari za imani yenu katika Yesu Kristo, upendo mlio nao kwa watakatifu wote kwa sababu ya tumaini mlilowekewa mbinguni.

Hayo mliyosikia hapo awali katika neno la kweli, injili iliyowajia, kama vile ilivyo katika ulimwengu wote, inazaa matunda na kukua miongoni mwenu tangu siku mliposikia na kuelewa neema ya Mungu katika kweli. Hapa, unapata kwamba imani inaonyeshwa kweli, kama ninavyosema, katika matendo. Lakini unapata hili, hasa katika Waefeso 2:10 ambapo Paulo anasema, kwa maana sisi ni kazi ya Mungu, tuliumbwa katika Kristo Yesu, kwa matendo mema, ambayo Mungu aliyatengeneza tokea awali ili tuenende nayo.

Waliumbwa katika Kristo Yesu kwa ajili ya matendo mema, ambayo Mungu aliyaandaa tokea awali ili tuenende nayo. Pia mna aina hii ya Wagalatia, hasa katika Wagalatia 5:6 ambapo Paulo anasema, kwa maana katika Kristo Yesu kutahiriwa wala

kutotahiriwa hakufai kitu, bali imani itendayo kazi kwa upendo. Imani hutenda kazi kwa upendo.

Hapa unapata upendo huo, ambao, kwa njia, ataendelea kusema katika mstari wa 14 wa sura ya tano, kwa maana sheria yote imetimizwa katika sheria moja, neno moja, umpende jirani yako kama nafsi yako. Ukielewa, kwa maneno mengine, 5.6 kwa kuzingatia kile anachoendelea kusema katika 5.13, utaona basi kwamba imani inajidhihirisha katika utii, katika upendo, ambao kwa kweli ni moyo wa mapenzi ya Mungu kama yalivyoenezwa katika sheria. Kwa hivyo, matendo ya Paulo ni usemi muhimu wa imani ya kweli.

Kwa kweli, katika Warumi 6:1-12, Paulo anashiriki katika hoja ambayo kwa njia nyingi inafanana na kile Yakobo anachosema hapo katika sura ya pili. Kwa kweli, katika Warumi 6, Paulo anajaribu kuepuka aina ya kutoelewana ambayo Yakobo anapinga katika sura ya pili ya waraka wake. Tuseme nini basi, Paulo anasema katika Warumi 6:1, tuendelee katika dhambi ili neema izidi? La hasha.

Sisi tulioifia dhambi tunawezaje kuishi ndani yake? Hamjui ya kuwa sisi sote tuliobatizwa katika Kristo Yesu tulibatizwa katika mauti yake? Basi, tulizikwa pamoja naye kwa ubatizo katika mauti yake, ili kama Kristo alivyofufuka kutoka kwa wafu kwa utukufu wa Baba, sisi nasi tuenende katika upya wa uzima. Kwa maana tukiwa tumeungana naye katika mauti kama yake, tutaungana naye katika ufufuo kama wake. Tunajua ya kuwa utu wetu wa kale ulisulubiwa pamoja naye ili mwili wa dhambi uharibiwe, tusiwe tena watumwa wa dhambi.

Kwa maana yeye aliyekufa ameachiwa huru kutoka katika dhambi. Na kwa njia, neno hilo kuachiwa huru ni dikaio. Kwa maana yeye aliyekufa amehesabiwa haki kutoka katika dhambi.

Lakini tukiwa tumekufa pamoja na Kristo, tunaamini kwamba tutaishi pamoja naye pia. Kwa maana tunajua kwamba Kristo akifufuka kutoka kwa wafu hatakufa tena, na kifo hakina mamlaka juu yake tena.

Kwa maana kifo alichokufa, alikufa kwa ajili ya dhambi mara moja tu; lakini maisha anayoishi, anaishi kwa ajili ya Mungu. Vivyo hivyo nanyi jihesabuni kuwa wafu kwa ajili ya dhambi na walio hai kwa ajili ya Mungu katika Kristo Yesu.

Kwa kweli, kimsingi anasema kitu kile kile, aina ile ile ya kitu, katika Wagalatia 5:13 hadi 15, ambapo anabishana sana, bila shaka, katika sehemu ya awali ya waraka huu kwa ajili ya kuhesabiwa haki kwa imani. Anasema katika 5:13, kwa maana mliitwa kwenye uhuru, ndugu. Kwa njia, angalia uhusiano kati ya uhuru hapa, matumizi ya Paulo ya uhuru hapa, na uelewa wa Yakobo kuhusu sheria kama sheria ya uhuru, sheria ya uhuru.

Kwa maana ninyi ndugu mliitwa mpate uhuru, lakini msitumie uhuru wenu kama fursa ya kuufuata mwili, bali kwa upendo tumikianeni. Kwa maana sheria yote imetimizwa katika neno moja, Mpende jirani yako kama nafsi yako. Lakini mkiumana na kumezana, jihadharini msije mkaangamizana.

Sasa, katika hatua hii ya hoja yake, anatambua kwamba mtu anaweza kusema, vema, umebishana kwa msingi wa Ibrahimu, lakini huyo ni mtu mmoja tu katika historia yote ya wokovu kama ilivyoripotiwa katika Maandiko ya Kiebrania. Labda alikuwa mtu wa kipekee. Labda uzoefu wake ulikuwa wa kipekee, usioeleweka.

Kwa hivyo, Yakobo anashughulikia pingamizi hili linalowezezana kwa kumtambulisha Rahabu katika mstari wa 25. Na kumbuka una ulinganisho dhahiri hapa. Na kwa njia hiyo hiyo, je, Rahabu yule kahaba hakuhesabiwa haki kwa matendo alipowapokea wajumbe na kuwatuma njia nyingine? Kwa hivyo, mtu anaweza kupinga kwamba uzoefu wa Ibrahimu ulikuwa wa kipekee.

Kwa hivyo, Yakobo analeta mfano mwingine ili kuisitiza hoja hiyo kwa njia ile ile. Lakini Rahabu hawezi kuwa tofauti zaidi na Ibrahimu, mwanamke, mpagani, mwongofu, kahaba aliyeishi mamia ya miaka baadaye kuliko Ibrahimu. Hivyo, uzoefu wa mtu tofauti sana na Ibrahimu, uzoefu ule ule wa kuhesabiwa haki kwa upande wa mtu tofauti sana na Ibrahimu, unaonyesha ukweli kwamba katika historia yote ya Israeli, watu wa kila aina na wakati wote walihesabiwa haki kwa matendo na si kwa imani pekee.

Rahabu alijulikana kwa imani yake. Ingawa Yakobo anadhani tu hili, halivutii waziwazi. Lakini bila shaka, alijulikana kwa imani yake.

Alikuwa mtu wa imani, kama inavyoonyeshwa, na hili ndilo ambalo Yakobo alikuwa akilini, kwa kile anachosema katika Yohana 2:9 hadi 11. Najua ya kuwa Bwana amewapa ninyi nchi hii, na ya kuwa hofu yenu imetuangukia, na ya kuwa wenyeji wote wa nchi wanayeyuka mbele yenu, kwa maana tumesikia jinsi Bwana alivyoyakausha maji ya Bahari ya Shamu mbele yenu mlipotoka Misri, na yale mliyowatendea wafalme wawili wa Waamori waliokuwa ng'ambo ya Yordani, Sihoni na Ogu, mliowaangamiza kabisa.

Na, bila shaka, katika Waebrania 11:31, katika Ukumbi maarufu wa Faith Hall of Fame hapo katika sura ya 11 ya Waebrania, Rahabu anatajwa kama mfano wa imani. Kukubali tu imani hakungeweza kuokoa maisha yake, au maisha ya familia yake, au maisha ya wapelelezi. Kukubali tu imani hakungeweza kuokoa maisha yake, kama hangechukua hatua ya kuwalinda wapelelezi.

Matendo yake, yaliyotokana na imani yake, yalimwoko na pia yalikuwa na manufaa kwa jumuiya ya imani, kwa wapelelezi, wapelelezi wa Israeli, na bila shaka, alichofanya kiliwezesha ushindi wote wa nchi na utambuzi kwa upande wa Israeli wa

kupata baraka za agano la nchi. Bila shaka, alichofanya kwa ajili ya wapelelezi kilikuwa kuonyesha ukarimu. Aliwapa malazi, chakula wale waliohitaji.

Hili linamleta Yakobo kwenye hitimisho lake la jumla la uthibitisho . Amekuwa akizungumzia watu maalum, Ibrahimu na Rahabu. Sasa, anaendelea na kutoa hitimisho la jumla kutokana na hilo, lakini anafanya hivyo kwa maana ya uthibitisho.

Kwa maneno mengine, anasema kwamba hivi ndivyo Mungu alivyotenda kuhusiana na watu hawa kwa sababu ya kanuni ya jumla, kwani kama vile mwili bila roho umekufa, vivyo hivyo imani bila matendo imekufa. Sasa, ni wazi una ulinganisho kati ya kifo cha mwili na aina ya kifo kinachoonekana kwa kutenganishwa kwa imani na matendo. Mambo mawili, nadhani, James anayo akilini hapa.

Kwanza, anaonyesha kwamba mgawanyo wa matendo na imani unahusiana na dhana ya kitheolojia ya kifo. Inaelekeza na kusababisha kuvunjika na uharibifu katika maeneo yote na kwa njia zote. Inatokana na kifo na inaongoza kwenye kifo.

Haina uhusiano wowote na Mungu aliye hai. Anaunganisha hili na wazo zima la majaribu na dhambi alilokuwa amejadili katika sura ya 1. Lakini kila mtu, 1:14, kila mtu hujaribiwa anapovutiwa na kushawishiwa na tamaa yake mwenyewe, kisha tamaa ikishachukua mimba na kuzaa dhambi, na dhambi ikishakomaa huzaa mauti. Ni ya ulimwengu ule ule kama mnyororo aliouelezea katika 1:15.

Jambo la pili analoonekana kumaanisha hapa ni kwamba utenganisho wa imani na matendo huharibu imani na matendo. Hakuna kitu kizuri kwa chochote, wala hakiwezi kutimiza kusudi lake bila kingine. Imani bila matendo ni kama maiti inayooza, kitu cha kudharauliwa, cha kutisha, kisichofaa, na kichafu, huku matendo bila imani ni kama roho isiyo na umbo bila mwili.

Kwa njia, ingawa hilo lingekuwa wazo la kufurahisha miongoni mwa Wagiriki wengi katika ulimwengu wa Kigiriki na Kirumi, hili lilikuwa wazo la ajabu na lisilowezekana katika mawazo ya Kiyahudi. Katika mawazo ya Kiyahudi, mwanadamu hana mwili. Mwanadamu ni mwili. Huwezi kumfikiria mwanadamu kwa maana ya roho isiyo na umbo, lakini ndivyo James alivyokuwa akichezea.

Imani bila matendo ni kama maiti inayooza, ya kudharauliwa, ya kutisha, najisi, isiyo na maana, ilhali matendo bila imani ni kama roho isiyo na umbo bila mwili, mvuke ambao hauna nguvu, hauna maana, hapana, katika mawazo ya Kiyahudi, hauna uhai halisi. Kwa hivyo, kama ilivyotajwa hapa, tayari tumezungumzia kuhusu upendeleo na mantiki iliyo nyuma ya hili. Acha niseme tu kitu hapa kuhusu usanisi wa 2.1 hadi 13, nikirudi nyuma kidogo kwenye hilo.

Tatizo tulilionalo nyuma ya 2:1 hadi 4, Wakristo walikuwa, au angalau anapendekeza kwamba Wakristo wanaweza kuwa na mwelekeo wa kuonyesha upendeleo na

heshima kwa matajiri miongoni mwao kuliko maskini miongoni mwao. Mwelekeo huu unaashiria matatizo kadhaa ya kina, hasa mtazamo kuelekea watu unaoonyesha tabia ya jumla ya kibinadamu ambayo ni kinyume na Mungu na viwango vya Mungu, yaani, uovu na wa kidunia. Hasa, mtazamo huu unahusisha yafuatayo.

Kwa upande wa imani, kukataa imani ambayo Wakristo kama hao wanadai kushikilia, utata wa asili ya imani, lengo la imani, uzoefu wao wa imani. Unakumbuka hili kutoka kwa mjadala wetu. Kwa upande wa utambuzi, inahusisha kuchanganya thamani ya mwonekano wa nje wa muda mfupi na ule wa wasiwasi wa kudumu na wa mwisho, imani, upendo, na umiliki wa ufalme.

Kwa upande wa mtazamo, inahusisha kuona hadhi na nafasi hii ya kidunia kama muhimu zaidi kuliko hadhi na nafasi ndani ya ufalme wa Mungu. Kwa upande wa umiliki, inahusisha mtazamo ambao unaweza kuonyesha hamu kubwa ya kupata mali, kile ambacho matajiri wangeweza kuwapa. Uongo huu ni sehemu ya motisha ya kujipendekeza kwa matajiri na kujitenga na maskini.

Kisha, pia, ambayo ataizungumzia tena katika 4:1-10, ili kupata faida za mwisho za kumiliki ufalme wa Mungu. Kwa upande wa nguvu, hii inahusisha tabia ambayo ilitegemea hofu na vitisho kutoka kwa watu wenye nguvu badala ya hofu ya Mungu na hukumu ya Mungu. Kwa njia, hiyo ni sehemu ambayo sikuitaja hapo awali, lakini 2:6b-7 inaonyesha kwamba motisha moja ya jinsi wanavyowatendea matajiri inahusiana na hofu na vitisho kulingana na kile ambacho matajiri wangeweza kuwafanyia.

Kisha pia katika suala la dhana, hii ingehusisha kuchukua jukumu la hakimu. Jukumu ambalo ni la Mungu pekee, wakidhania jukumu la Mungu, wakijidai jukumu ambalo ni la Mungu pekee. Katika suala la uchamungu, tabia hii inapingana na dini ya kweli na uchamungu wa kweli, ambayo inahusisha kejeli kubwa kwa sababu tabia hii, angalau Yakobo anawasilisha tabia hii katika muktadha wa ibada ya Mungu wa kweli, tabia ambayo hujitokeza haswa katika ibada.

Anafanya hivyo kuonyesha kwamba ibada kama hiyo ni kinyume cha ibada ya Mungu wa kweli. Kisha, kwa upande wa kukubaliwa, kwa kuwapendelea matajiri kuliko maskini, Wakristo hawa wangekuwa wakikubali na kuthibitisha kimya kimya matendo ya matajiri na kukataa yale ya maskini. Yote haya ni mifano ya kwanza mahususi ya mambo yanayowafunga na kuwatumikisha watu kinyume cha uhuru wa sheria, sheria ya uhuru.

Wanahitaji uhuru na wokovu kutoka kwa mambo haya yote na hukumu inayotokana nayo. Vifungu hivi ni mifano maalum ya imani bila matendo na vinahusisha mifano maalum ya kutovumilia majaribu. Hii kwa sehemu, kama ninavyosema, ni jibu la ukandamizaji wa Wakristo hawa na matajiri, kama inavyopendekezwa na vifungu hivi.

Sawa. Nadhani hapa pengine ni mahali pazuri pa kutulia na tutaanzia hapo tutakapoanza tena na sura ya 3 na 4.

Huyu ni Dkt. David Bower katika mafundisho yake kuhusu Kujifunza Biblia kwa Kufata Neno la Mungu. Hii ni kipindi nambari 23, Yakobo 2:21-26.